

Wybrane elementy praktyki projektowania oprogramowania
Wykład 15/15
Testy jednostkowe, React

Wiktor Zychła 2019/2020

1	Spis treści	
2	Testy jednostkowe	2
3	Testy aplikacji webowych	4
3.1	Selenium	4
3.2	Puppeteer	4
4	React	6

2 Testy jednostkowe

Testowanie kodu pozwala wykrywać błędy implementacji jeszcze przed wdrożeniem. Szczególnymi testami są [testy jednostkowe](#) czyli testy kodu, które są wyrażone w kodzie. Przygotowanie testów jednostkowych to próba odtworzenia takich przepływów kontroli w testowanym kodzie, które mogą wystąpić w rzeczywistości. Dobre testy jednostkowe charakteryzują się dużym tzw. *pokryciem* kodu, czyli uwzględnieniem możliwie dużej liczby możliwych danych testowych, na których kod wykonuje się różnymi ścieżkami wykonania.

W przypadku Node.js jest bardzo wiele frameworków wspierających testowanie. Jednym z nich jest [mocha](#).

Framework najwygodniej zainstalować globalnie

```
npm install mocha -g
```

a następnie w podfolderze **test** dodać jeden lub wiele plików, które mocha wykona jako testy.

Przykład

```
var assert = require('assert');

function add() {
  return Array.prototype.slice.call(arguments).reduce(function(prev, curr) {
    return prev + curr;
  }, 0);
}

describe('Top level', function() {

  before(function() {
    // runs before all tests in this block
  });

  after(function() {
    // runs after all tests in this block
  });

  beforeEach(function() {
    // runs before each test in this block
  });

  afterEach(function() {
    // runs after each test in this block
  });

  describe('add()', function() {
    var tests = [
      {args: [1, 2],      expected: 3},
      {args: [1, 2, 3],  expected: 6},
    ];
  });
});
```

```

        {args: [1, 2, 3, 4], expected: 10}
    ];

    tests.forEach(function(test) {
        it('correctly adds ' + test.args.length + ' args', function() {
            var res = add.apply(null, test.args);
            assert.equal(res, test.expected);
        });
    });

describe('Sublevel', function() {
    it('unit test function definition', function() {
        assert.equal(-1, [1,2,3].indexOf(4) );
    });
});
});

```

Dla wygody można w **package.json** w sekcji **scripts** zmapować klucz **test** na polecenie **mocha**:

```

"scripts": {
  "test": "mocha"
}

```

Wynik działania testu (czyli wykonania **npm test**)

```

Top level

add()
  ✓ correctly adds 2 args
  ✓ correctly adds 3 args
  ✓ correctly adds 4 args
Sublevel
  ✓ unit test function definition

4 passing (29ms)

```

3 Testy aplikacji webowych

3.1 Selenium

Okazuje się, że testowanie aplikacji internetowych nie jest takie łatwe – stosunkowo łatwo przetestować to co dzieje się na serwerze ale jak testować silnik przeglądarki, to co widzi i z czym pracuje użytkownik?

Na te pytania długo nie było odpowiedzi.

Przez długi czas jednym z rozwiązań było korzystanie z interfejsów automatyzujących aplikacje okienkowe. W Windows był to interfejs [UI Automation API](#). W taki sposób daje się automatyzować proste aplikacje, ale już nie – złożoną zawartość w przeglądarce.

Krokiem naprzód była pierwsza wersja platformy [Selenium](#) (2005). Pomysł był karkołomny – wykorzystać niskopoziomową wiedzę na temat tego jak działają popularne przeglądarki i przygotować API do sterowania nimi. Pomysł był zawadny, nowa wersja przeglądarki mogła powodować problemy w działaniu Selenium.

W 2012 roku podjęto udaną próbę ustandaryzowania sposobu komunikacji narzędzia z przeglądarkami – zamiast je „hackować” zaproponowano protokół komunikacyjny, [WebDriver](#), Specjalna wersja przeglądarki (dostępne na stronie Selenium) implementują ten [protokół](#) i pozwalają na sterowanie nimi z poziomu kodu (napisanego w zasadzie w dowolnym języku).

Implementacji protokołu dla Node.js jest wiele, w tym np. [Web Driver IO](#).

```
var webdriverio = require('webdriverio');
var options = { desiredCapabilities: { browserName: 'chrome' } };
var client = webdriverio.remote(options);
client
  .init()
  .url('https://duckduckgo.com/')
  .setValue('#search_form_input_homepage', 'WebdriverIO')
  .click('#search_button_homepage')
  .getTitle().then(function(title) {
    console.log('Title is: ' + title);
    // outputs: "Title is: WebdriverIO (Software) at DuckDuckGo"
  })
  .end();
```

3.2 Puppeteer

[Puppeteer](#) reprezentuje inne podejście – ogranicza się do jednej przeglądarki (Chromium) ale za to:

- Udostępnia całe jej API
- Pozwala automatyzować przeglądarkę bez tworzenia jej okna (w tym: bez potrzeby posiadania pulpitu w interaktywnej sesji użytkownika!)

```
const puppeteer = require('puppeteer');

(async () => {
  const browser = await puppeteer.launch();
  const page = await browser.newPage();
  await page.goto('https://example.com');
  await page.screenshot({path: 'example.png'});

  await browser.close();
})();
```

4 React

Tematem programowania aplikacji po stronie przeglądarki nie zajmowaliśmy się na wykładzie, również z tego powodu że jest to temat bardzo szeroki. Frameworki takie jak [Angular](#), [React](#), [Vue.js](#) czy [Ext.js](#) pozwalają na budowanie bardzo złożonych aplikacji.

Frameworkiem wartym polecenia, łatwym do nauki jest React. Na poniższym przykładzie można zademonstrować kluczowe podstawy architektury:

```
<!-- react demo.html -->
<!DOCTYPE html>
<html lang="en">
<head>
  <meta charset="UTF-8">
  <meta name="viewport" content="width=device-width, initial-scale=1.0">
  <meta http-equiv="X-UA-Compatible" content="ie=edge">
  <script crossorigin src="https://unpkg.com/react@16/umd/react.developmen
t.js"></script>
  <script crossorigin src="https://unpkg.com/react-dom@16/umd/react-
dom.development.js"></script>
  <script src="https://unpkg.com/babel-
standalone@6/babel.min.js"></script>
  <title>Document</title>
  <script type="text/babel">

    class CustomList extends React.Component {
      constructor(props) {
        super(props);
      }
      render() {
        return <ol>
          {
            this.props.items.map( item => <li key={item}>{item}</li>
          )
          }
        </ol>
      }
    }

    class Hello extends React.Component {

      constructor(props) {
        super(props);

        var me = this;
        this.state = { happy: true, now: new Date(), items: ['a', 'b
', 'c'] };

```

```

        setInterval( function() {
            me.setState( {now: new Date()});
        }, 1000);
    }

    render() {
        return <div>
            <div>
                Hello {this.props.message}
            </div>
            <div>
                {this.state.happy ? (<div>I am happy</div>) : (<div>
I am sad</div>)}
            </div>
            <div>
                {this.state.now.toString()}
            </div>
            <div>
                <CustomList items={this.state.items} />
            </div>
            <div>
                <button onClick={() => this.setState({happy: !this.s
tate.happy})}>Happy or sad?</button>
            </div>
        </div>
    }
}

window.addEventListener('load', function() {
    const element = <Hello message=' world' />
    ReactDOM.render(element, document.getElementById('root'));
})
</script>
</head>
<body>
    <div id="root"></div>
</body>
</html>

```

Wśród elementów które omówimy występują tu:

- Komponenty
- Właściwości (**props**)
- Stan (**state**)
- Modyfikacja stanu (**setState**)
- [Wirtualny DOM](#), [rekoncylacja](#)
- [JSX](#)

Kluczowe dla okiełznania architektury dużej aplikacji jest:

- Użycie wsparcia dla zarządzania dużymi danymi – na przykład komponent [Redux](#)
- Użycie biblioteki komponentów wizualnych – na przykład [Material UI](#)

W powyższym przykładzie użyty jest komponent babel do transpilacji JSX do Javascript. Aby uniknąć takiej niedogodności (niewłaściwej dla produkcyjnych aplikacji), należy zestawić cały potok. Jednym z łatwych sposobów jest użycie pakietu [Create React App](#).